DRUHÁ KAPITOLA

MYŠ A MOTOR

O šestnásť rokov skôr…

Dopekla, Formula 1 je nemilosrdná, pomyslel som si, keď som z auta sledoval zvláštnu scénu pred dverami továrne Red Bull Racing v Milton Keynes. Čerstvo prepustený šéf tímu Tony Purnell a čerstvo prepustený výkonný riaditeľ Dave Pitchforth opúšťali budovu. Obaja mali na tvárach zachmúrené výrazy a v rukách kartónové škatule s osobnými vecami – *a to hneď v prvý pracovný deň nového roka.*.

Nervózne som sa zamrvil na sedadle svojho auta. V tej chvíli už správy o ich odchode a mojom príchode pravdepodobne unikli medzi zamestnancov. Určite to spôsobilo znepokojenie. Mal som 31 rokov a stal som sa novovymenovaným šéfom nového tímu pred jeho prvou sezónou vo Formule 1. Spoločne sme sa chystali vyzvať najväčšie mená v športe vrátane McLarenu, Ferrari a Renaultu s ich šéfmi Ronom Dennisom, Jeanom Todtom a Flaviom Briatorem. Môj nový zamestnávateľ a ja, znenazdajky najmladší šéf tímu v histórii F1, sme boli nespochybniteľnými outsidermi sezóny 2005.

Nie, nie je nemilosrdná, napadlo mi, keď som po odchode Tonyho a Davea vystúpil z auta. *Formula 1 je brutálna*.

Keď ma napokon zaviedli do kancelárie, pripomínala miesto činu. Na stole stál pohár s nedopitou kávou a na parapetoch sa povaľovali vianočné pohľadnice. Cez steny som počul Tonyho asistentku vzlykať. Jeho odchod ju musel šokovať.

Potom som si sadol a obklopený nábytkom a zariadením svojho predchodcu som si povzdychol.

Čo tu, dopekla, robím? pomyslel som si.

V skutočnosti to však bolo miesto, po ktorom som dlhé roky veľmi túžil.

Na dvanáste narodeniny mi rodičia darovali motokáru Zipkart z druhej ruky a súpravu obyčajných pneumatík Continental. Na svetlozelenom šasi boli viditeľné jazvy z predchádzajúcich bojov. Za 75 libier to bol dokonalý darček pre samozvaného kaskadéra, milovníka Formuly 1, Evela Knievela a rýchlych naháňačiek v seriáloch *Knight Rider* a *The A-Team*. Krátko po narodeninách môj otec Garry, ktorý pracoval v automobilovom dodávateľskom reťazci a o autách niečo vedel, vzal mňa, motokáru aj mojich zvedavých bratov Jamieho (o tri roky staršieho) a Guya (o dva roky mladšieho) na farmu neďaleko nášho domu v Bishop's Itchingtone. Nachádzal sa tam päťkilometrový pás asfaltu, na ktorom okrem občasného prejazdu traktora nič nepremávalo. Obliekol som si druhú časť svojho narodeninového darčeka – červeno-čiernu kombinézu, pretekárske topánky a čiernu helmu.

Bol som pripravený pretekať.

Pre nádejného automobilového pretekára to bol ideálny test. Motokáru sme vyložili a dostali na súkromnú cestu, ktorá bola v mojej vzrušenej detskej mysli obdobou Monaka alebo Silverstone na vidieku vo Warwickshire. Po veľkej námahe sa nám ju napokon podarilo roztlačiť. Motor mi za chrbtom s chrčaním ožil. Šasi a kolesá sa pod vplyvom výkonu otriasali. Keď som vyštartoval, rýchlosť motokáry ma ohromila. Bola rýchlejšia než čokoľvek, čo som dovtedy zažil. Na prilbe som cítil nápor vetra a prvé tri kilometre som presvišťal s neuveriteľným pocitom slobody. Potom som za sebou začul trúbenie. Keď som sa otočil, približovalo sa ku mne otcovo auto, Guy sa vykláňal zo sedadla spolujazdca a zúrivo na mňa mával.

„Zastav motokáru!" kričal.

Čo?

„Brzdi, Christian! *Brzdi!*"

Ja som však nechcel zastaviť. Nával vzrušenia z rýchlosti 80 kilometrov za hodinu pri mojom prvom tréningu bol príliš silný.

Keď sa auto priblížilo, Guy ukazoval prstom niekam do diaľky. *Niečo vážne nebolo v poriadku.* „Zabudol ti povedať… je tam ohrada pre dobytok!"

Zadíval som sa na cestu pred sebou. *Guy mal pravdu.* Do asfaltu boli zapustené kovové tyče, ktoré bránili kravám či ovciam, aby unikli z pasienkov. V strachu zo škaredej havárie som dupol na brzdu a s uspokojivým šmykom zastavil.

Vzápätí som sa otočil a rovnakú trasu si zopakoval. A potom zas. Predstavoval som si, hoci som tomu v skutočnosti neveril, že je to môj prvý krok za životom vo Formule 1.

Každý jazdec predsa musí niekde začať.

O rok neskôr som súťažne pretekal na záhadne znejúcom mieste Shenington Kart Racing Club, bývalom letisku, kde sa deti preháňali po okruhu so staršími pretekármi – mnohí z nich boli tínedžeri, ale našli sa tam aj dospelí chlapi. Ich motory, oveľa výkonnejšie, bzučali ako komáre a keď ma nejaký jazdec prvýkrát predbehol rýchlosťou 110 kilometrov za hodinu, jeho pružné šasi a kvíliace brzdy ma ohromili. *Toto je iná liga,* pomyslel som si pri pohľade na rad dodávok zaparkovaných pri trati. Každá z nich slúžila ako provizórna garáž so špeciálne pribudovanou markízou. Mechanici – prevažne zanietení rodičia – sa hrabali v motoroch, náhradných dieloch i pneumatikách. Zízal som na jazdcov v pretekárskych kombinézach a helmách. *Niektorí z nich mali dokonca sponzorov.* V porovnaní s ostatnými motokárami na okruhu bolo moje zelené šasi kusom šrotu, ale bolo mi to jedno. Stačilo mi byť na trati.

Pretekanie bola pre niekoho ako ja ideálna vášeň. Patril som medzi tiché deti, najšťastnejšie som sa cítil osamote a pre svoju zdržanlivosť som dostal prezývku „Myš“. Dával som prednosť individuálnym športom. Ak sa v škole alebo v parku hrával futbal, väčšinou som zápas sledoval z úctivej vzdialenosti, hoci som vždy dúfal, že ma niekto zavolá hrať. Guy a Jamie sa medzitým spokojne hrali spolu. Rýchlo prišli na to, že vo dvojici im ľahšie prejde každé šibalstvo. Cítil som sa ako čierna ovca, ale vďaka motošportu som sa zblížil s otcom. Cez víkendy sme spolu ladili motor motokáry a rozprávali sa o nadchádzajúcich pretekoch Formuly 1.

Rodičia nás s bratmi neochvejne povzbudzovali, aby sme išli za svojimi snami. (Pravdepodobne aj preto sa Guy v trinástich vrhol do pretekov vznášadiel.) Moja mama, bývalá učiteľka, sa niekoľkokrát nechala počuť, že úspechy jednotlivca určujú hranice jeho am-